

Pieni hiljainen mies

Keskellä kylää oli kirkko.
Kirkon ympärillä oli hautausmaa ja
koulu, jonka pihassa oli lipputanko.
Osuuspankin konttorikin oli,
tasakattoinen kuin tikkuaski.
Ja sitten oli kyläkauppa.

Kaupan seinässä luki:
Annin Valinta.
Tavaraa heti ja tilauksesta.
Avoinna arkena ja pyhänä.

Kaupan rapuilla istui usein
Kolehmaisen isäntä.
Hänen vieressään oli Tunturi-mopo,
ja kädessä isännällä oli ykköskaljapullo.

Kaupan pitäjä Anni oli XL-kokoinen.
Ruskeat hiukset olivat palmikolla
ja posket kuin kaksi punaista omenaa.
Vähän väliä Annin nauru helähti
ihan kuin tuulikellon kilinä.

Anni oli rehevä ja reitevä,
mutta vanhana piikana elänyt.
Oli hänellä käynyt sulhasehdokkaita tyrkyllä.
Ei vain ollut tähän mennessä
sattunut sopivaa miestä kohdalle.
Anni asui kauppansa yläkerrassa.
Kauppa oli auki jokaisena viikonpäivänä
aamusta iltaan.

Kylän lähellä tehtiin uutta maantietä.
Tienteossa kaivettiin ojia
ja räjäytettiin rikki kiviä ja kallioita.
Kerran urakoitsija räjäytti vahingossa
reiän Lyytikäisen navetan kattoon.
– Irtokivet lähtee joskus minne sattuu,
sanoi urakoitsija.

Uudelle maantielle ajettiin soraa.
Raskas maansiirtoauto ajoi kerran vahingossa
Kolehmaisena vanhan pystykorvan yli.
Se kun ei enää nähnyt eikä kuullut mitään.
– Koira vaan istui keskellä tietä,
sanoi autokuski.

Tietyömiehet hakivat usein
evästä Annin kaupasta.
Lenkkimakkaraa, piimää ja läskiä
tai purkillisen papusoppaa.
Hillomunkkeja välipalaksi.
Se oli raskaanpuoleista purtavaa,
mutta eipä tietä rakenneta
kevytjogurtin voimalla.

Työmiehet vokottelivat kaupassa Annia.
He sanoivat:
– Mitä likka? Sinulla on kauniit silmät.
Pääsenkö viereen kertomaan iltasadun?

Anni nauroi kysyjille posket punaisina
ja silmät sikkarassa.
– Ostokset tekee kuusikymmentä euroa.
Ei pääse viereen.
Kyllä teidät satusedät tunnetaan,
sanoi Anni.

Työmaalle tuli lisää koneita,
myös jumalattoman suuri maansiirtokone.
Siinä oli telaketjut paksua umpirautaa
ja miehenkorkuinen puskulevy.
Väriltään se oli keltainen.

Maansiirtokone kitisi ja kolisi.
Se vinkui ja tärisi kuin
raivokohtauksen saanut.
Kone tuprutti mustaa sauhua.
Se jaksoi työntää maata
autonkuorman verran kertaheitolla.

Puskukoneen kuljettaja oli nimeltään Tarmo.
Hän oli pienikokoinen mies, laiha ja kuivakka.
Posket olivat kuopalla.
Pituutta Tarmolla oli runsas puolitoista metriä.

Tarmon laihaa vartaloa peitti työhaalari,
joka oli tumman konerasvan peitossa.
Päässä oli yhtä rasvainen lippis.
Lippiksessä oli huoltoaseman mainos
Mobiloil.

Tarmo teki totisena töitä.
Hän istui maansiirtokoneen hytissä
ja väänteli vipuja.
Kone totteli Tarmon ohjausta nöyrästi.
Puskulevy lykkäsi voimalla
kivet ja kannot edestään.

Tarmo ei ollut suupaltti.
Tauolla hän istui selkä kumarassa
penkillä työmiesten taukokämpässä.
Hän nojasi polviin ja hymähteli
muiden jutuille.
– Just joo, semmoista,
Tarmo saattoi joskus sanoa.

Kukaan ei tiennyt miehestä mitään,
esimerkiksi missä hän asui
tai mistä hän oli kotoisin.
Joku autonkuljettajista veikkasi,
että Tarmo oli Porista.
– Murre on semmoista,
väitti automies.
– Se sanoo joskus että *jallaasa*.
Saappaat jallaasa.
Se on Porin murretta, automies tiesi.

Ei sitä varmuudella kukaan tiedä,
mistä Tarmo oli kotoisin.
Uteluihin hän vastasi vain:
– Just joo. Kotipuolesta minä.

Tarmo oli nuuka mies.
Hän jopa asui vanhassa mersussaan.
Yöt Tarmo nukkui mersun takapenkillä
filttien sisällä, kuin linnunpoikanen pesässään.
Toiset tekivät kiusaa.
– Sinulla on neljän tähden hotelli,
toiset sanoivat.

Jokaisessa auton pölykapselissa
oli nimittäin Mercedeksen tähden merkki.

Tarmo meni Annin kauppaan ensimmäistä kertaa.
Hän katseli tiskin vierellä, mitä oli tarjolla.

Hetken päästä hän sanoi:
– Päivää. Ottaisin leipää, limppua.
Ja punaista maitoa.
Ja pötkön lauantaimakkaraa.

Anni katsoi miestä.
Hänen huulilleen syttyi hymy ja
poskille nousivat punaiset läikät.
Joku siinä miehessä sytytti
Annin sydämessä roihun, vaikka
kokoeroa heillä oli melkein puolet.
Tarmo oli niin paljon Annia pienempi.
Hän melkein hukkuisi Annin tissien väliin,
jos Anni vain tahtoi halata.

Ja taisi Anni tahtoa.
Siihen malliin hän katseli Tarmoa.
Jokin kumma siinä pienessä miehessä kiehtoi.

Tarmo kokosi ostokset kassiin
ja antoi rahaa Annille.
Kun kädet siinä rahaa antaessa koskettivat
toisiaan, niin Annin käsivarsi värähti.
– Kiitos, Anni sanoi.
– Juu. Just joo. Jos vielä saan
ne vaihtorahatkin, Tarmo sanoi.
– Anteeksi. En meinannut huomatakaan,
Anni sanoi kainosti ja punasteli.

Lauantai-iltana oli tanssit
lavalla järvenrannassa.
Lava oli koivuilla koristeltu.
Tietysti, kun oli keskikesän aika.

Orkesteri soitti humppaa, valssia ja tangoa.
Parit pyörivät tanssilattialla.
Talkkijauho pölysi lattialankuilla
ja lattialla oli ahdasta.
Piha oli piukassa autoja,
polkupyöriä ja mopoja.

Välillä tultiin jäähylle.
Miehet seisoskelivat porukoissa.
Jossain taisi kiertää pullokin.

Tiemiehet olivat myös tulleet tansseihin.
Heillä oli ennestään isottelevat jutut.
Kun he joivat porukassa viinaa,
niin jutut olivat entistä isompia.
– Minä olen tehnyt moottoritietäkin,
sanoi yksi.
– Minäpä olen tehnyt puolet
Suomen silloista, väitti toinen.
– Minä olen punnertanut pelkän peukalon
varassa sata kertaa, sanoi kolmas.

Annikin tuli tansseihin.
Hän pyöräili hameen helmat liehuen
miesjoukkoa kohti.
Joukko tuijotti Annia.
Porukasta joku sanoi:
– Jukopliut! Tuolla tytöllä
on mistä kiinni ottaa.
Siinä hytkyy reittä ja kankkua
mukavassa muodossa.

Anni vilkaisi miesjoukkoa.
Hän kilautti pyöränkelloa.
– Pois edestä! Anni huusi
ja nosti leukaa ylemmäs.

Myös Tarmo tuli tansseihin.
Jostain oli löytynyt hänelle
prässihousut ja melko valkoinen paita.
Tarmon tukka oli suittu taakse ja parta ajettu.
Mutta työkoneen rasva ei ollut
pesemällä kokonaan irronnut käsistä.

Työmiehet kävivät turhaan
pokkaamassa Annia tanssiin.
Anni ei lähtenyt.

Hän antoi pakit,
kun miehet haisivat viinalle.
Sitten Anni huomasi Tarmon,
joka seisoskeli nurkassa.
Hän meni Tarmon luo.
– Se on nyt naisten haku!
Anni sanoi lujalla äänellä.

Ei Tarmon auttanut muu kuin totella kiltisti.
Mutta hänpäs olikin tanssimiehiä!
Kevyesti sujuivat jenkka ja valssi.
Tarmo pyöritti Annia näyttävästi.
Jos ei muuten tila riittänyt,
niin Anni vähän levitti kyynärpäitään.

Välillä he sentään poikkesivat huilaamaan.

Tarmo osti Annille keltaisen Jaffan.
– Oletko poikamies? Anni kysyi.
– Joo, Tarmo vastasi.
– Varmasti vapaa? Anni tivasi
ja katsoi toista tiukasti.
– Joo, Tarmo sanoi.
– Sitten saat saattaa minut kotiin,
komensi Anni.

Kun tanssit loppuivat,
Anni lähti pyöräilemään
ja Tarmo istui tarakalla.
Työmiehet katselivat heidän menoaan.
Joku porukasta sanoi:
– Jukopliut! Pienet, hiljaiset miehet
nappaavat aina parhaimmat naiset. ♥